

## Șarpele-n inimă

George Coșbuc

---

M-ai strâns ieri cu mânie-n crâng  
De brațul stâng -  
De ce mă spui la toți că plâng?

„Să nu te văd cu vrun flăcău,  
Că dai de rău!”  
Dar ce, mă rog, sunt robul tău?

N-am plâns și nu te lăuda!  
Am plâns, ba da,  
Dar nu pentru mustrarea ta!

M-au întâlnit așa pe drum,  
Mai știu eu cum,  
Iar tu ești mânios și-acum!

Și-a fost și soră-ta cu ei;  
Veneau tustrei,  
Și-am stat puțin, și ce mai vrei?

N-am voie nici atât, eu nu?  
Dar ce crezi tu,  
Și ochii să mi-i scot de-acu?

Ai răsărit ca din pământ -  
Ei, Doamne sfânt,  
Îți sunt nevastă, soră-ți sunt,

De nu mă lași din ochi mereu?  
Nu pot și eu  
Să mă întâlnesc cu cine vreau?

„De unde vii? Ce cat în prund?  
Ce flori ascund?”  
Ești mamă tu, ca să-ți răspund?

Și uitându-te și-n jos și-n sus  
Scrâșnind mi-ai spus:  
„Săracă fată!” și te-ai dus.

Săracă! Dar de ce să fiu?  
Pe suflet viu,  
Cu nici o vină nu mă știu.

Apoi de ce tot spui și spui  
Că, de tăcui,  
E semn că vinovată fui?

Ce semn? Tăcui așa mereu,  
Că-mi fu cu greu,  
Și ce-ți puteam răspunde eu?

De-aș fi jurat pe-un rai de sfinți,  
Tu, printre dinți,  
Mi-ai fi răspuns la toate: minți!

Că și ce nu-i și nu-i, tu vezi!  
Te-nveninezi,  
Și toate câte-ți par le crezi!

Și-am plâns și ieri, gândeam că mor  
Că-mi tot dai zor  
Să-mi afli vina-n fața lor.

De ce mă chinuiești tu vrând?  
De ce ți-e în gând  
Mereu să mă tot vezi plângând?

Vrășmaș de veci de te-aș avea,  
Tu n-ai putea  
S-acrești mai rău viața mea!

De-s rea, tu bate-mă să zac,  
De-ți e pe plac -  
Dar nu-mi scorni și ce nu fac!